

Individ eller kategori?

Omar Mustafa valdes in i Socialdemokraternas partistyrelse, men tvingades lämna styrelsen efter en vecka med hänvisning till att han var ordförande för en förening vars agerande strider mot socialdemokratins jämlikhetsideal. Peter Weiderud, ordförande för en förening som organiserar religiösa socialdemokrater beklagar detta med orden: att det är ”...viktigt att vi åtminstone har en muslim som sitter i partistyrelsen” (TT).

Sociala kategoriseringar är inte främmande för socialvetare. Det är inte ett främmande fenomen i samhället. Som socialist är det inte främmande att basera sin analys av samhällsfenomen på begreppet klass. I Norge har man en tydlig lagstiftning utifrån den sociala kategoriseringen kön, där minst 40% av endera kön skall vara representerad i börsnoterade bolags styrelser.

De mest radikala liberalerna vägrar erkänna sociala kategoriseringar och vill blott se individer. De mest radikala erkänner inte ens familjetillhörighet. En radikal liberal anser ju att varje individ skapar sin egen lycka, varför liberalen är motståndare till all form av arvsrätt, inte blott till ämbeten, som ärftliga Kungariket, utan också till varje form av egendom.

I ett strikt individualiserat samhälle finns inga sociala kategorier. Där behandlar man sina barn som katterna behandlar sina källingar, med omfattande omsorg när de är små. Men därefter förskjuts de och behandlas som vilka katter som helst, utan den humana nepotismens livslånga omsorg. I det individualiserade samhället finns vare sig muslimer eller kristna, inga skåningar eller nollåttor, inga män eller kvinnor som viktiga kategorier.

I det individualiserade samhället väljs man in i en partistyrelse baserat på sin ideologi, på sin förmåga att föra ut partiets ideologi och vinna stöd för det. I detta samhälle är man som socialdemokrat socialist, inte muslim eller kristen eller man eller kvinna. Man företräder idéer och drömmar om ett framtida samhälle. Man företräder inte grupper, inga sociala kategoriseringar, utan blott partiets vision.

Man kan tycka att det är paradoxalt att som socialdemokrat vara fanatisk motståndare till klassamhället, denna förbannade sociala mekanism som kväver människor, samtidigt som man med största eftertanke reproducerar andra sociala kategoriseringar. Att moderater och sverigedemokrater, som i sig rymmer t ex nationalister, med glädje reproducerar sociala kategoriseringar är rimligt. Men socialister borde inte göra det, ty de är det moderna samhällets radikala liberaler.

De som kämpar mot klassamhället, mot denna hämmande sociala kategorisering, borde inte basera sin rekryteringspolicy på dessa kategoriseringar. Nog kan man kräva av ett framtidsparti, som vill bygga ett samhälle byggt på individen och på omsorgen om varje individs möjligheter, att de förvisso bör basera sin analys och sina åtgärder på det förbannade klassamhället förkvävande, på dess inriktning på hämmande social kategorisering, men absolut inte att basera sin egen organisation på sociala kategoriseringar som skapar avstånd och kväver individer och dess möjligheter.

Man kan inte bekämpa något med det själv. Man släcker inte en eld med eld. Man torkar inte sina våta kläder i ett vattenfyllt badkar. Man använder inte snus när man skall rengöra sina tändar från snus. Man duschar sig inte i svett efter en timme på gymmet. Som socialist är man benägen att tro på dialektiken. Eld släcks med vatten och vatten förflyktigas med eld.

Öllsjö den 15 april 2013

Sven-Olof Collin